

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-23(3)/15/JN

Warszawa, 27 kwietnia 2015 r.

DECYZJA DIH-1/ 31 /2015

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148 z późn. zm.) oraz art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Elżbiety Sikorskiej, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą „FIRMA HANDLOWA EL-GLAZ Elżbieta Sikorska” w Jakubowie od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie nr PO.32.JH.16.2015.AB z dnia 10 marca 2015 r. (nr akt sprawy: DS.8361.7.2015), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu siedmiu partii artykułów rolno-spożywczych, oferowanych do sprzedaży bez opakowań (luzem), nieodpowiadających jakości handlowej z uwagi na niewłaściwe oznakowanie, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 13-16 stycznia 2015 r. przez inspektorów reprezentujących Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie – zwanego dalej również „*Mazowieckim WIIH*” – w sklepie spożywczo-przemysłowym w Jakubowie przy ul. Mińskiej 11, należącym do przedsiębiorcy Elżbiety Sikorskiej, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą „FIRMA HANDLOWA EL-GLAZ Elżbieta Sikorska” w Jakubowie - zwanej dalej również „*stroną*” – zakwestionowano sposób oznakowania siedmiu partii pieczywa oferowanych do sprzedaży bez opakowań (luzem) o łącznej wartości 74,40 zł, tj.:

- Chleb baltonowski w ilości 14 szt., w cenie 2,30 zł/szt., wartości 32,20 zł,
- Chleb razowy w ilości 1 szt., w cenie 2,50 zł/szt., wartości 2,50 zł,
- Chleb litewski w ilości 1 szt., w cenie 2,80 zł/szt., wartości 2,80 zł,
- Bułka kajzerka 2 partie, w ilości 25 szt. i 33 szt., w cenie 0,45 zł/szt., wartości 11,25 zł oraz 14,85 zł,

- Bułka wrocławska mała w ilości 2 szt., w cenie 1,80 zł/szt., wartości 3,60 zł,
- Bułka sznytka w ilości 16 szt., w cenie 0,45 zł/szt., wartości 7,20 zł,

z uwagi na brak w miejscu ich sprzedaży - na wywieszkach dotyczących ww. pieczywa lub w inny sposób w miejscu bezpośrednio dostępnym konsumentom - wykazu składników, co stanowiło naruszenie treści § 19 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. 2015 r. poz. 29), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych*”. Jak ustalono, w miejscu sprzedaży tych produktów, na wywieszkach dotyczących przedmiotowego pieczywa oprócz nazwy środka spożywczego podana była nazwa, imię i nazwisko producenta oraz masa jednostkowa pieczywa. Strona uzupełniła podczas kontroli brakujące informacje o wykazie składników.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z dnia 16 stycznia 2015 r. (nr akt kontroli: DS.8361.7.2015) a szczegółowe dane dotyczące zakwestionowanych produktów w załączniku nr 1 do tego protokołu oraz na wydrukach zdjęć przedstawiających sposób ich oznakowania w miejscu sprzedaży, stanowiących załącznik nr 2 do tego protokołu. Do akt sprawy dołączono oświadczenie strony z dnia 16 stycznia 2015 r. o wielkości obrotów za rok 2014.

Pismem z dnia 11 lutego 2015 r., Mazowiecki WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669 z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o jakości handlowej*”, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu siedmiu ww. partii artykułów rolno-spożywczych nieodpowiadających jakości handlowej, z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie. Jednocześnie strona została poinformowana o prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr PO.32.JH.16.2015.AB z dnia 10 marca 2015 r. (nr akt sprawy: DS.8361.7.2015) Mazowiecki WIIH, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, wymierzył ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) za wprowadzenie do obrotu ww. siedmiu partii artykułów rolno-spożywczych nieodpowiadających jakości handlowej, z uwagi na niewłaściwe oznakowanie.

Pismem z dnia 20 marca 2015 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – zwanego dalej również „*Prezesem UOKiK*” – odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o jej uchylenie i odstąpienie od wymierzenia kary. W odwołaniu strona podniosła, iż nałożona na nią kara pieniężna jest nieadekwatna do stwierdzonych nieprawidłowości oraz do wartości zakwestionowanych produktów i stanowi dla niej bardzo duże obciążenie z uwagi na niską rentowność prowadzonej działalności gospodarczej i związane z tym niskie dochody. Zwróciła ponadto uwagę, że kontrola nie wykazała żadnych innych uchybień. Strona dodała, że w swojej codziennej pracy dokłada wszelkich starań by spełnić obowiązujące normy sanitarne, handlowe, fiskalne a stwierdzone w trakcie kontroli

braki w oznakowaniu pieczywa spowodowane były odpadnięciem wywieszek dotyczących tych wyrobów w trakcie „prac sprzątajaco-porządkowych” i nie zamieszczeniem ich ponownie na czas. Podkreśliła, że stwierdzone w zakresie oznakowania nieprawidłowości zostały usunięte w toku kontroli.

Pismem z dnia 3 kwietnia 2015 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów poinformował ww. przedsiębiorcę, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona skorzystała z przysługującego jej prawa i dnia 13 kwietnia 2015 r. skontaktowała się telefonicznie z Urzędem uzupełniając argumenty podniesione w odwołaniu o twierdzenie, że w sklepie dla części pieczywa sprzedawanego bez opakowań znajdowało się pieczywo tego samego rodzaju w opakowaniach, z oznakowania którego konsumenci mogli dowiedzieć się o składzie pieczywa oferowanego luzem. Zdaniem strony, wartość zakwestionowanych partii pieczywa powinna zostać pomniejszona o wartość pieczywa w opakowaniach, tj. o 34,70 zł co tym bardziej czyni jej przewinienie nieadekwatnym do wysokości wymierzonej kary pieniężnej.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 1.2.2002 s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem (WE) nr 178/2002*”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności lub pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Od 13 grudnia 2014 r. obowiązuje rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 s. 18 z późn. zm.), zwane dalej „*rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011*”, które w rozdziale III określa ogólne wymogi dotyczące informacji na temat żywności oraz zakresy odpowiedzialności podmiotów działających na rynku spożywczym.

W świetle art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, bez uszczerbku dla ust. 2-4 podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione. Z ust. 2 tego artykułu wynika, że podmiot odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

Stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Pojęcie jakości handlowej zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 5 tej ustawy, jako cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizyko-chemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

W dniu 13 grudnia 2014 r. weszła w życie ustawa z dnia 7 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2014 r. poz. 1722), która uchyliła m.in. przepisy art. 45 ust. 2 (definiujące oznakowanie środka spożywczego). Jednakże, przepisy w tym zakresie zostały określone w art. 2 ust. 2 lit. a rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.

Rozporządzenie (UE) nr 1169/2011 stanowi w art. 2 ust. 2 lit. a, że informacje na temat żywności oznaczają informacje dotyczące danego środka spożywczego udostępniane konsumentowi finalnemu za pośrednictwem etykiety, innych materiałów towarzyszących lub innych środków, w tym nowoczesnych narzędzi technologicznych lub przekazu ustnego.

Wymagania jakości handlowej dotyczące informacji na temat żywności oferowanej „luzem” zostały określone w art. 44 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011. Przepis ten stanowi w ust. 1, że w przypadku oferowania środków spożywczych do sprzedaży konsumentom finalnym lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniu sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezpośredniej sprzedaży przekazanie danych szczegółowych określonych w art. 9 ust. 1 lit. c (tj. informacji o substancjach lub produktach powodujących alergie lub reakcje nietolerancji, wymienionych w załączniku II) jest obowiązkowe (lit. a), a przekazanie innych danych szczegółowych określonych w art. 9 i 10 nie jest obowiązkowe, chyba że państwo członkowskie przyjmie przepisy krajowe zawierające wymóg przekazania części lub wszystkich tych danych szczegółowych, lub ich elementów (lit. b), a ponadto w ust. 2, że państwa członkowskie mogą przyjmować przepisy krajowe dotyczące sposobu udostępniania tych danych szczegółowych lub ich elementów, oraz – w stosownych przypadkach – form ich wyrażania i prezentacji.

W dniu 9 stycznia 2015 r. weszło w życie rozporządzenie w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych, które w § 19 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 stanowi, że dla środków spożywczych oferowanych „luzem” (tj. w przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniu sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży) podaje się m.in. wykaz składników – zgodnie z art. 18-20 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 tego rozporządzenia (tj. informacji o substancjach lub produktach powodujących alergię lub reakcje nietolerancji, wymienionych w załączniku II), przy czym informacje te podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu.

Każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w sklepie należącym do strony, przez inspektorów reprezentujących Mazowieckiego WIIH, stwierdzono, że wprowadzone do obrotu siedem partii pieczywa, oferowanych bez opakowań o łącznej wartości 74,40 zł, było nieprawidłowo oznakowanych, z uwagi na brak w miejscu ich sprzedaży - na wywieszkach dotyczących ww. pieczywa lub w inny sposób w miejscu bezpośrednio dostępnym konsumentom - wykazu składników, co stanowiło naruszenie treści § 19 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych w związku z art. 44 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.

Biorąc powyższe pod uwagę, organ pierwszej instancji uznał, że wprowadzone do obrotu przedmiotowe produkty są artykułami rolno-spożywczymi nieodpowiadającymi pod względem oznakowania jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej – co wyczerpało znamiona czynu określonego w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej oraz skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej w wysokości 500 zł.

Jak wynika z art. 40a ust. 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężne, o których mowa w ust. 1-3 tego artykułu, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

Wobec powyższego, Mazowiecki WIIH wymierzył w drodze decyzji powyższą karę Elżbiecie Sikorskiej, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą „FIRMA

HANDLOWA EL-GLAZ Elżbieta Sikorska” w Jakubowie, tj. przedsiębiorcy, który wprowadził do obrotu zakwestionowane pieczywo.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona nie kwestionowała ustaleń kontroli, wniosła natomiast o uchylenie decyzji i odstąpienie od wymierzenia kary. W odwołaniu strona podniosła, iż nałożona na nią kara pieniężna jest nieadekwatna do stwierdzonych nieprawidłowości oraz do wartości zakwestionowanych produktów i stanowi dla niej bardzo duże obciążenie z uwagi na niską rentowność prowadzonej działalności gospodarczej i związane z tym niskie dochody. Zwróciła ponadto uwagę, że kontrola nie wykazała żadnych innych uchybień. Strona dodała, że w swojej codziennej pracy dokłada wszelkich starań by spełnić obowiązujące normy sanitarne, handlowe, fiskalne a stwierdzone w trakcie kontroli braki w oznakowaniu pieczywa spowodowane były odpadnięciem wywieszek dotyczących tych wyrobów w trakcie „prac sprzątająco-porządkowych” i nie zamieszczeniem ich ponownie na czas. Podkreśliła jednocześnie, że stwierdzone w zakresie oznakowania nieprawidłowości zostały usunięte w toku kontroli. Korzystając z prawa do wypowiedzenia się w toku postępowania administracyjnego drugiej instancji co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, na podstawie art. 10 Kpa, strona dodała, że w sklepie dla części pieczywa sprzedawanego bez opakowań znajdowało się pieczywo tego samego rodzaju w opakowaniach, z oznakowania którego konsumenci mogli dowiedzieć się o składzie pieczywa oferowanego luzem. Zdaniem strony, wartość zakwestionowanych partii pieczywa powinna zostać pomniejszona o wartość pieczywa w opakowaniach, tj. o 34,70 zł co tym bardziej czyni jej przewinienie nieadekwatnym do wysokości wymierzonej kary pieniężnej.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK wskazuje, że wymagania dotyczące sposobu oznakowania środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniu sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży - do których zalicza się przedmiotowe pieczywo - zostały określone w rozporządzeniu w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych. Zgodnie z § 19 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 tego rozporządzenia, w miejscu sprzedaży, na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom, podaje się oprócz nazwy środka spożywczego wykaz składników. Zatem tylko informacje podane w formie wywieszki umieszczonej bezpośrednio przy pieczywie (obok, na, przy produkcie) lub uwidocznione w inny sposób, ale w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom odpowiadają prawidłowemu oznakowaniu pieczywa sprzedawanego luzem, stosownie do tego przepisu. Obecność w placówce handlowej tego samego rodzaju pieczywa w opakowaniach z oznakowaniem zawierającym wykaz składników, nie stanowi wbrew przekonaniu strony sposobu uwidaczniania informacji o wykazie składników dla pieczywa sprzedawanego luzem, o którym mowa w ww. przepisie. Wszelkie informacje udostępniane na temat danego środka spożywczego, w tym umieszczane na jego opakowaniu, dotyczą tylko i wyłącznie tego środka spożywczego i nie mogą być dowolnie przenoszone na inne środki spożywcze. Wobec tego argument strony jakoby konsument mógł dowiedzieć się o składzie części pieczywa

sprzedawanego luzem z oznakowania pieczywa tego samego rodzaju w opakowaniach o łącznej wartości 34,70 zł oraz, że w związku z tym wartość zakwestionowanego pieczywa powinna zostać pomniejszona o 34,70 zł, jest bezzasadny.

W dalszej kolejności organ odwoławczy wyjaśnia, że zaskarżoną decyzję wydano na podstawie przepisu art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, który wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy, w stosunku do kogo zostanie ustalone, iż wprowadził do obrotu nieodpowiadające jakości handlowej artykuły rolno-spożywcze, podlega karze przewidzianej w tym przepisie. Oznacza to, że samo stwierdzenie – udowodnienie faktu wprowadzenia do obrotu nieodpowiadających jakości handlowej produktów, powoduje konieczność nałożenia stosownej kary (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 sierpnia 2010 r. sygn. akt VI SA/Wa 894/10). Ww. przepis nie przewiduje więc możliwości odstąpienia od ukarania w przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów o jakości handlowej, jak w przedmiotowej sprawie, a jedynie zakłada różnicowanie wysokości kary w zależności od oceny przesłanek zawartych w art. 40a ust. 5 tej ustawy, takich jak: stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

Wysokość kary nie może przekraczać pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie artykułów rolno-spożywczych nieodpowiadających jakości handlowej do obrotu, nie może być jednak niższa niż 500 zł.

Przy ocenie stopnia szkodliwości czynu polegającego na wprowadzeniu do obrotu siedmiu ww. partii pieczywa o niewłaściwej jakości handlowej, organ pierwszej instancji zasadnie wziął pod uwagę, że brak w miejscu sprzedaży tych produktów, wykazu składników, naruszył w sposób istotny interesy i prawa konsumentów, gdyż uniemożliwił im dokonanie właściwego wyboru, zgodnego z ich oczekiwaniami. Prezes UOKiK wskazuje ponadto, że brak informacji o wykazie składników narusza interesy konsumentów zarówno w sferze ekonomicznej, jak i zdrowotnej, z uwagi na możliwą obecność substancji powodujących alergie lub reakcje nietolerancji, innych niż pochodzące z ziaren zbóż (np. soi, mleka czy jaj, jeśli zostały dodane do pieczywa).

Oceniając stopień zawinienia, organ pierwszej instancji prawidłowo wziął pod uwagę, że stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości powstały u przedsiębiorcy, który przy wprowadzaniu towarów do obrotu powinien dochować należytej staranności, aby towary były prawidłowo oznakowane. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że przedsiębiorca, jako profesjonalista działający na rynku spożywczym od ponad 20 lat ma obowiązek znać przepisy w powyższym zakresie. W myśl art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. Obowiązek zapewnienia zgodności artykułów rolno-

spożywczych z wymogami prawa żywnościowego w zakresie jakości handlowej spoczywa na każdym podmiocie działającym na rynku spożywczym, także na etapie handlu detalicznego. Podnoszone w odwołaniu na uzasadnienie zgłaszanych zarzutów okoliczności, że stwierdzone nieprawidłowości były wynikiem niedopatrzenia (odpadnięcia wywieszek w trakcie prac porządkowych i nie zamieszczeniem ich ponownie na czas) oraz że zostały one usunięte, nie mogą stanowić wystarczającej podstawy do wyłączenia strony z kręgu podmiotów wskazanych w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, podlegających karze w razie wprowadzenia do obrotu produktów niespełniających wymagań jakości handlowej. Organ drugiej instancji podkreśla, że to podmioty działające na rynku spożywczym decydują o organizacji pracy w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą i za to odpowiadają oraz że organizacja ta nie może odbywać się ze szkodą dla konsumenta i w żadnym wypadku nie może stanowić okoliczności łagodzącej.

W kwestii zakresu naruszenia organ pierwszej instancji słusznie zauważył, że został naruszony przepis § 19 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych, istotny z punktu widzenia ochrony konsumentów. Przepis ten został ustanowiony w celu zapewnienia konsumentom informacji o właściwościach nabywanych produktów bez konieczności podejmowania dodatkowych starań zmierzających do ich uzyskania. Jego nieprzestrzeganie ogranicza prawo konsumenta do wyboru produktu według jego preferencji i potrzeb.

Oceniając, na podstawie zgromadzonej dokumentacji, dotychczasową działalność podmiotu na rynku artykułów rolno-spożywczych, organ pierwszej instancji zauważył, że kontrolowany przedsiębiorca nie był wcześniej karany przez Inspekcję Handlową z powodu podobnych nieprawidłowości.

Wielkość obrotów w poprzednim roku obrotowym, została ustalona na podstawie oświadczenia przedsiębiorcy z dnia 16 stycznia 2015 r. i uwzględniona przez organ pierwszej instancji przy ustalaniu wysokości kary.

Podsumowując powyższe, Prezes UOKiK stwierdził, że sposób ustalania wysokości kary pieniężnej był zgodny z kryteriami zawartymi w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej i znajdował uzasadnienie w zebranych materiale dowodowym.

Kara pieniężna wynikająca z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej w rozpatrywanym przypadku mogła wynieść do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych ww. siedmiu partii artykułów rolno-spożywczych o wartości 74,40 zł, tj. maksymalnie 372 zł (5 x 74,40 zł); jednak zgodnie z dyspozycją ww. przepisu kara nie mogła być niższa niż 500 zł. W związku z tym Prezes UOKiK uznał, że organ pierwszej instancji wymierzając stronie karę w wysokości 500 zł działał na podstawie obowiązującego prawa i prawidłowo wypełnił dyspozycję art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej. Minimalna a jednocześnie w tym przypadku maksymalna wysokość wymierzonej kary była adekwatna do wagi stwierdzonych nieprawidłowości oraz skali działalności ukaranego podmiotu, a przy tym w ocenie organu drugiej instancji spełni swój skutek prewencyjny i skłoni stronę do

przestrzegania przepisów o jakości handlowej, szczególnie w zakresie prawidłowego oznakowania przedmiotowych produktów.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie art. 52 § 1, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę można wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nieuiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.).

Z up. PREZESA
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
WICEPREZES

Dorota Karczewska

1. FIRMA HANDLOWA EL-GLAZ
Elżbieta Sikorska
ul. Nowa 17
05-306 Jakubów
2. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Warszawie
3. a/a